

DAGSAKTUELL ANALYSE IPCC fredag, 5. mars 2010

En pressemelding fra NTB den 27/2 meddelte at IPCC nå skal granskes av FN, og det er UNEP (United Nations Environment Program) som skal stå for dette; man forlanger uavhengige vitenskapsmenn til jobben.

Dette må sees i sammenheng med et intervju Solheim ga til Teknisk Ukeblads (TU) nettside den 25/2. Der sier han: "Land som India og Kina har gjort det veldig klart at de ikke ønsker noen bindende avtale i år". I tillegg vet man at de samme land har forlangt at neste rapport må ta med de vitenskapelige artikler som klimaskeptikerne har produsert.

Det nye maktsentrum har talt; farvel IPCC og møtet i Mexico i desember i år. Lille Norge er i ferd med å ta inn over seg, noe København-nederlaget bidro til å synliggjøre, at verdens maktstruktur har endret seg. De vestlige land med sine ca. 850 millioner innbyggere er grunnet sin produksjonskapasitet fortsatt en mektig blokk. Men land som Kina og India med sine milliarder innbyggere og en produksjon som er i ferd med å ta igjen "vesten" utgjør en like sterk, om ikke sterkere, blokk, og de har Brasils og Afrikas milliardbefolkning på sin side.

Hva er så denne KYOTO-avtalen som nå har utspilt sin rolle? Så å si hele verden har tiltrådt den, sier Solheim. Hvordan forholder det seg egentlig? Geologen Bruno Wiskel har tatt for seg problemet (The Emperor's New Climate-2006):

"Avtalen ble fremforhandlet i Japan i 1997 og gjelder til 2012. 1990 ble basisåret for måling av nasjonale CO₂ utslipp, og i forhold til disse må man redusere utslippene. En betingelse for at avtalen skulle tre i kraft var at minst 55 land undertegnet og at disse sto for 55% av CO₂-utslippene. Betingelsen om 55 land ble innfridd 2002, mens kravet om 55% av CO₂-utslippene først ble nådd november 2004. Da ga man Russland "an offer they could not refuse", nemlig en stor mengde frie, salgbare kvoter landet kunne omsette med stor fortjeneste.

Et stort antall land har "tiltrådt" konvensjonen, men i 2006 var der bare 36 industrialiserte land som faktisk hadde forpliktet seg til å redusere CO₂ utslippene. Resten av landene som har undertegnet ble betraktet som utviklingsland og er ikke forpliktet til å redusere sine utslipp.

Av de 36 industrialiserte land kan man trekke fra Estland, Latvia, Litauen, Russland, Ukraina, alle tidligere Sovjet-stater. Økonomien i disse land kollapset i 1991, og deres industriproduksjon er så redusert at de ikke vil nå 1990 utslippsgraden innen 2012. Det samme gjelder for Bulgaria, Kroatia, Romania, Tsjekkia, Ungarn, Polen, Slovakia og Slovenia, alle tidligere Sovjet-satellitter. Og så kan vi fjerne miniatyrstatene Lichtenstein og Monaco (under 33000 innbyggere).

Da blir det igjen 20 stater som skal stå for CO₂ reduksjonene. Av disse er 15 med i EU, og 2 er nær tilknyttet EU med handelsavtaler. Da er det igjen bare Japan, Kanada og New Zealand av frittstående stater med forpliktelse til CO₂ utslippsreduksjon. De 20 statene representerer litt mer enn 8% av verdens (2003) befolkning, og står for mindre enn 20% av 1990 CO₂ utslippene."

Ordningen med omsettelige kvoter gjør at ingen vesentlig reduksjon vil finne sted; man kan kjøpe seg fri. Kvotesalg vil ikke generere reduserte utslipp, bare øke utgiftene for samfunnet.

De politikere som har satset sin fremtid på IPCC søker nye veier for å beholde makt og innflytelse og er falt ned på FN –UNEP; de drømmer om en overnasjonal myndighet som kan styre verden uten å plages av demokratiske spilleregler.

Svenn Korseth sr
Styreleder Klimarealisten